

CESTA DO SAMARY

Přítelkyně: Václav byl úplně jinej kluk než všichni ostatní, co jsem kdy znala. Dovedl krásně vyprávět. Tu poslední historiku nezapomenu nikdy, mám pocit, že mluvil vlastně o sobě. Vykládal mi takovou starou, tuším ruskou pověst. Stalo se prý, že za svým pánem přišel strašně vyděšený služebník. Pane, povídal, právě jsem na tržišti potkal svou smrt. Chci se schovat, musím před ní uprchnout. Dej mi, prosím, koně, odjedu do Samary. Pán měl chlapíka rád, koně mu půjčil a šel se na trh podívat. Smrt tam skutečně byla. Poslyš, oslovil ji, proč jsi tak strašně vydělala mého služebníka?

Ale já nemám tušení, řekla smrt. Samotnou mě překvapilo, že ho potkávám zrovna tady. Já s ním mám totiž schůzku v Samare.

Vidíte, pár slov, a je v tom vlastně všechno. Vašek měl schůzku v Praze. Posílal tam nějaký texty, do rádia, televize a tak. Dlouho marně, až mu konečně odpověděli, že to s ním chytěj probrat. Moc si od toho sliboval. Mohl jet autobusem, ale jako student byl věčně švorc, proto cestoval stopem. Říkal, že je to zábavnější, pozná tak spoustu zajímavých lidí.

Řidič osobního auta: Nehodu jsem neviděl, můžu mluvit jen o tom, co se odehrálo před ní. Bílá oktávka jela hrozně. Tedy její řidič, samozřejmě. Nejdřív se mi lepil na kufr jako nějaký závodník ve formuli jedna, když mohl předjet, tak to neudělal, když to nešlo, cpal se do protisměru a zase se zklamaně vracel. Od takového radši dál. Ve městě jsem zvolnil a nechal se předjet. Jenže na výpadovce zastavil on a nabíral stopaře. O chvíli později jsem ho měl zase za vejfukem, blikal světla a troubil, abych mu jako uhnul. Zajel jsem skoro na krajnici, on mě přefčrel a byl pryč. To bylo kousek za Čimelicemi, v takovém širokém údolí. Pak přijde horizont, mírná levá zatáčka a křižovatka, kde je omezená rychlost, což připomínají i retardační pruhy vyfrézo-

vaný do asfaltu. Auto tam drncá, jako kdyby jelo po železničních pražcích. Následuje stoupání u Záluží a na jeho vrcholu je další dost nebezpečný místo. Pomníčků už je okolo jak na venkovském hřbitově, já sám tam už postupně viděl nejmíň čtyři bouračky. Tahle byla nejhorší. Oktávka ležela na střeše jako mrtvej brouk, z auta se děsně kouřilo a nějaký tlustej chlapík pobíhal okolo a sříkal z velkého minimaxu. O tohle sis koledoval, vole, napadlo mě v duchu, a šel jsem pomáhat. Naštěstí už to podruhé neblaflo, můj hasičák je tak dobrý na zadušení cigarety, kdyby opravdu explodovala nádrž, byl by houby platnej. Jasně, že si to ten řidič zavinil sám. Jenže v tom autě byli dva. A oba mrtví.

Řidič kamionu: Vážení, já mám proježděnou celou Evropu, ale tolik sebevrahů jako u nás se nenajde nikde jinde. Kam se tak ženou? A proč? Dyť je to zemička jako dlaně, co se dá najet na tý hrstce kilometrů. Pár minut. Dálnice z Prahy do Brna dneska připomíná ruskou ruletu, a přitom se ještě najdou pitomci, co chtějí maximálně povolenou rychlost zvednout. Zavřel bych je někde na autodrom, ať se mezi sebou pomlátěj, když nedají jinak, ale ať neničejí životy normálními lidmi. A tenhle nešťastník byl jeden z nich.

Takovej to byl hezkej den. Jel jsem poslední turnus, těšil se domů, cedule ukazovala odbočku na zámek v Záluží. Dřív tam bejvala galerie, nejmíň stokrát jsem si umíňoval, že se někdy podívám dovnitř, ale nikdy jsem to neudělal. Za kopcem se přede mnou otevřela silnice a koukám, jak dlouhou řadu protijedoucích autů předjíždí nějaký absolutní cvok. Plná čára, horizont, nic mu nevadilo. Uhnout nebylo kam, ale pohodlně jsem zastavil. To on mohl konečně taky, stihl by to. Nebo stačilo zvolnit a zařadit se, někdo by ho určitě pustil. Jenže on místo toho přidal, asi si myslel, že zvlád-

ne myšku. Těsně před mým kamionem to strhl zpátky na svou stranu, minul kabinu tak o tloušťku papíru. Jenže se neudržel na silnici, vletěl do příkopu, šel na střechu, na kola, a zase na střechu. Zavřel jsem oči, abych se na to nemusel koukat. Mám já tohle zapotřebí? A takovej to mohl bejt hezkej den.

Policista: Nehodu nám nahlásili ve čtrnáct třicet, o necelých deset minut později jsme byli na místě. Záchranka dorazila také, jenže jsme se vůbec nedokázali do toho havarovaného vozu dostat, hasiči museli rozstříhat karoserii hydraulickými nůžkami. Teprve pak jsme mohli vytáhnout těla ven. Zabralo to přibližně dalších dvacet minut, ovšem celý ten horečný spěch byl bohužel zbytečný. Zkrátka, jak to drsně píšou lékaři do protokolů, utrpěná zranění obou pasažérů nebyla slučitelná se životem.

Brzdné stopy, výpovědi svědků, odborná expertiza ohroženého vaku. Výsledek vyšetřování je poměrně stručný. Havárie nebyla způsobena technickou závadou vozu a neměl na ní podíl nikdo z dalších účastníků silničního provozu. Naopak. Například šofér kamionu udělal to nejlepší, co mohl, aby tragédii zabránil. Vinu má pouze řidič oktávie a celou nehodu způsobil riskantní jízdou, nepřiměřenou rychlostí a neschopností zvládnout automobil v krizové situaci. Vzhledem k tomu, že přišel o život, bylo další trestní řízení zastaveno.

Přítelkyně: Nedávno jsem zaslechla v rádiu Vaškovo jméno. Vysílali jeho pohádku. O básníkovi, který si povídá se psem, bylo to moc roztomilé. Věčná škoda, že už nikdy nic nenapíše. Ne, já nesmutním. Asi to tak muselo být. Každý máme někde tu osudovou Samaru.

Antonín JIROTKA
Ilustrační foto Václav ŠEBEK